

ningen en sensaties toevertrouwd en in hun onderlinge stand waren zij voorhem deteekens geworden, die zijn innerlijk leven aanduidden. Zoo was het in de leege vertrekken, alsof hij voor zijn naakte ziel stond. Alleen in zijn studeerkamertje, dat nog niet ontakeld was, voelde hij zich rustig. Daar dacht hij erover na wat het toch zijn kon, dat hem verontrustte, en meende tenslotte te ontdekken, dat hij zijn moeder miste en

zijn vader misschien ook. Het verwonderde hem eerst onwillekeurig en vervolgens werd hij er trotsch op, dat hij nog zoo kinderlijk eenvoudig was. Toen werd hij er ook trotsch op, dat de holle kamers hem een beetje deden huiveren; hij zocht die sensatie opzettelijk terug en daarmee was de eigenlijke onrust van zijn hart dood en begraven, onschadelijk geworden.

(Slot volgt.)

□ WRAAK □

DOOR

HENRIETTE BARBE.

Voor den spiegel van haar toilet, stond Laura zich te kleeden. In het ovale glas leefden de sobere bewegingen van haar stillen voortgang. Langzaam legde ze de zware donkere vlechten om het hoofd en spelde ze vast met ijle vingerbewegingen. Uit haar poederdoos nam ze het rose kwastje en zich vooroverbuigend om zich beter te bezien, overdeed ze, met een telkens betippen van het vluchtige dons, de vele rimpeltjes van haar gelaat met een teer witte stuiving. Toen, met de punt van een vettig roode stift, overstreek ze zorgvuldig haar lippen. Ze was nu klaar en een paar passen achteruitgaand, bezag ze zich in den spiegel en streek aandachtig nog weg ieder plooitje, ieder kreukje.

Ze had een fijn slank lichaam, kinderlijk teer van vorm nog, in vreemde tegenstelling met de strakke onbewegelijkheid van het porceleinig witte gelaat, dat beheerscht werd door het koel starre van twee metalig grijze oogen, door de wreede kerving van een zeer rooden mond.

— Laura, riep een stem van voren.

— Laura, luister es. Een ongeduldig fronsen verzwaarde de voorhoofdrimpels; ze antwoordde niet, deed bedaard haar mantel aan,

sloeg haar bont om, zette haar hoed op, even schuin en eenigszins naar voren, toen nam ze haar handschoenen en haar taschje en verliet het vertrek. Ze ging de huiskamer binnen, waar haar man op zijn gewone plaats bij het vuur zat. Zijn krachteloos lichaam zakte slap weg tusschen de kussens van zijn gemakkelijken stoel. Langzaam keerde hij zijn wat vrouwelijk-zacht gelaat, waarin fletse blauwe oogen kwijnden, tot Laura, die hem even opnam in een minachtend kijken.

— Hoorde je me niet roepe, Laura? — Jawel, zeide ze onverschillig. — Waarom kwam je dan niet eve? Ze haalde onwillig haar schouders op. — Ik kon niet kome, ik was bezig. Ze opende haar naaidoos en zocht er iets in. Hé, die lag natuurlijk weer te suffen in z'en makkelijke stoel, God, je werd misselijk van die lamlendige houding, van dat lamlendige gezicht. Bah, wat was hij toch een energieloos mensch, ze kon 'et niet uitstaan, dat slappe van 'em. — Waarom voer je in de laatste tijd toch weer niets uit, vroeg ze ineens geïrriteerd. — Je zit de heele dag maar te lummele.

Hij glimlachte bitter. Sloof jij je dan zoo uit?

— O, hemel, nee, heelemaal niet, maar ik doe dan tenminste wel wat, viel ze hatelijk uit, ik naai in ieder geval mijn eigen goed en ik ga eens uit en als ik niets doe, dan doe ik dat tenminste anders dan jij, dan hang ik niet zoo in 'n stoel; ze bootste minachtend